

A hajó

*A rend, a reflexek, a civilizáció,
a rutinod vinne, de elmegy a hajó.*

A vége

*A Besiktas, no meg a Burkina Faso...
Ugrik be még, ha már se gondolat, se szó.*

Ne félj!

*Akárhogy forgatod, mégiscsak a beszéd...
A Jó napot!... Hogy van?... Hova sietsz?... Ne félj!*

ZALÁN TIBOR

Az érkező hiánya

*Ajtót ablakot lecserélni
Az ablakon kihajló alak
on az arcot Az ajtón belép
ő szívverését kicserélni
Megteríteni fekete abrosz
szal leterített asztalon pap
ír tányérokkal ezüst evő
eszközökkel bádogpoharak
kal ökörvér színű asztalken*

*dóvel Két személyre akárha
az egyik nem jön is el A fog
piszkálókról sem megfe*

ledkezni a bors- s a sőtartó
mellett Leülni Ez amolyan
próbatüls Élvezni hogy más
ként buknak a fények az új ab
lakon át a fekete abrosz
ra Felállni Visszatolni a

széket az asztalhoz. Néhány fa
hasábot dobni a kandalló
merengő vörösebe Megi
gazítani a függöny elmoz
dult ráncait és eltűnődni
keveset azon hogy a ráncok
nak is van egy meghatározott
rendje S mennyire taszító egy
fölvarrott arc dúcolt simasága

Kimenni az előszobába
Belenézni a tükörbe De
csak olyan elsuhanósan Hogy
a vonások másnapossága
ne legyen kivehető S a nap
szak is legyen bizonytalan Bár
nem égnek a lámpák lehessen
este is Éjszaka amikor
eljönnek Vagy hajnal Akár dél
A fogason lógó kabátban
megköt az idő Hajdani csa
vargások áporodott illat
át elnyomja a hideg A kop
ott molyrágta szövet fél élet
összes pecsétjét hordja Rúzs-
és whiskyfoltok Hányások
a vízmosásban Fűre dobott
szeretkezések pecsétjei

A teraszra kilépve várat
lan erősséggel csap meg a hars
levegő Tavasz van épp s a fák
a lombbal Vagy nyár van már s az ág
virággal Bár ős is lehet mert
dús gyümölcscsel Vagy tél halállal
A kertben fekete rigó gyil
kol egy kalitkából szökött ka
nárít Am már rá is macska les

*Kavicscsikorgás de az úton
senki A szemközti tűzfalon
makacsul tagad a repkény Holt
idény Hallani ahogy a szív ki
hagy De csak pillanatokra Ily
enkor szikrázik fel s pupil
lák mögött a sötét Eszmélet
tel nem lehet befogni a táj
at Vissza A világ kint reped*

*Nem lehet sokáig halogat
ni Megint a függönyök melyek
rézsút vágják meghatározhat
atlanná a látványt A vára
kozás egy ponton túl fájássá
torzul A sárga háznak háttal
A macska rigót zabál Halla
ni a vékony csontok roppanás
át Hallani a csont ahogy rop*

*Meggyújtani a lila gyertyák
at alpakka gyertyatartókban
Ellépve szemlélni az arány
okat Egyforma távolságra
minden idegen Az érinthet
őség kételyei megnőnek
Leülni keresztbe tett lábbal
Szemlélni a tárgyak árnyékát
míg kint ajtónak feszül a szél*